

Cheryl C. Lant,
recent eliberata președintă generală a Societății Primare

Astfel încât copiii noștri să vadă fața Salvatorului

*Este responsabilitatea noastră sfântă în calitate de părinți
și conducători ai acestei generații de copii care se ridică
să-i aducem la Salvator*

Cu câțiva ani în urmă, instruiam un grup de conducătoare ale creșei despre cum să țină o lecție scurtă din Evanghelia unor copii foarte mici. Una dintre conducătoare își ținea băiețelul în poală. Ținând o ilustrată cu Salvatorul în mână și demonstrând cum să te adresezi copiilor mici, am început să vorbesc despre Isus. Băiețelul a alunecat din poala mamei, s-a îndreptat spre mine clătănându-se, s-a uitat intens la ilustrată și a atins fața de pe ilustrată. În acel moment al lecției, am pus întrebarea: „Cine este Acesta?”. Cu un zâmbet pe față, copilul a răspuns: „Isus”.

Acest copil nu era destul de mare nici pentru a-și spune propriul nume, însă a recunoscut imaginea și a știut numele Salvatorului. În timp ce contemplam acest răspuns minunat, mi-au venit în minte cuvintele Salvatorului când a spus: „Căutați, totdeauna, fața Domnului, astfel încât cu răbdare să vă puteți câștiga sufletele voastre și voi veți avea viață veșnică” (D&L 101:38).

Ce înseamnă să căutăm fața

Salvatorului? Cu siguranță înseamnă mai mult decât doar să-L recunoaștem într-o ilustrată. Invitația lui Hristos de a-L căuta este o invitație de a afla cine este El, ce a făcut pentru noi și ce ne-a cerut să facem. Faptul de a veni la Hristos și, în cele din urmă, de a-I vedea fața, se întâmplă numai atunci când ne apropiem de El prin credința și faptele noastre. Are loc printr-un efort de-o viață. Deci, cum să-L căutăm

în această viață astfel încât să putem să-I vedem fața în viața următoare?

Avem relatarea din 3 Nefi despre un popor care efectiv a văzut fața Salvatorului în această viață. Și pentru că noi s-ar putea să nu-L vedem acum, poate că putem învăța din experiența lor. După moartea Salvatorului, El a apărut în fața acestor oameni, i-a învățat și i-a binecuvântat. Și apoi „s-a întâmplat că El le-a poruncit să fie aduși pruncii lor”. (3 Nefi 17:11).

Este responsabilitatea noastră sfântă în calitate de părinți și conducători ai acestei generații de copii care se ridică să-i aducem la Salvator, astfel încât ei să-I poată vedea fața și fața Tatălui nostru din Cer, de asemenea. Pe măsură ce facem acest lucru, venim și noi la El.

Din nou întrebarea: Cum să facem acest lucru, în special într-o lume care este plină de confuzii? În 3 Nefi, părinții L-au iubit pe Domnul. Ei erau credincioși. Au avut credință în miracolele înfăptuite de Isus. Și-au iubit copiii. Ei i-au adunat pentru a auzi cuvintele Domnului și s-au supus poruncii Lui de a-și aduce copiii la El.

După ce copiii au fost aduși, Hristos le-a cerut părinților să îngenuncheze. Apoi, El a făcut pentru ei ceea ce a făcut pentru noi toți. S-a rugat pentru ei Tatălui și, când a făcut aceasta se spune că rugăciunea Lui a fost atât de „măreață și minunată” încât cuvintele n-au putut s-o descrie (3Nefi 17-18). Venind la Salvator și acceptând ispășirea Sa, acești părinți au fost întăriți să facă tot ceea ce era necesar pentru a-și „aduce” copiii.

Un alt lucru pe care Hristos le-a cerut părinților să-l facă se găsește în 3 Nefi 22:13: „Toți copiii tăi vor fi învățați despre Domnul; și mare va fi pacea copiilor tăi”.

Și astfel, având propriile lor experiențe cu Salvatorul, acești părinți ne fiți i-au învățat pe copiii lor despre El.

adevărurile Evangheliei din scripturi și din cuvintele profeților și ajutându-i să simtă și să recunoască Spiritul. Chiar și copiii foarte mici pot înțelege și accepta lucruri de natură veșnică. Ei iubesc scripturile și-l iubesc pe profet. Din instinct, ei doresc să fie buni. Depinde de noi să-i ajutăm să păstreze deschisă legătura cu cerul. Depinde de noi să-i protejăm de influențele care îi îndepărtează de Spirit. Putem găsi ajutor și îndrumare în scripturi. Apoi, putem să ne învățăm copiii să găsească ei înșiși răspunsurile acolo. Putem să-i învățăm pe copiii noștri principii corecte și să-i ajutăm să pună aceste principii în practică în viața lor. Putem să-i îndrumăm către Spirit, astfel încât să poată primi mărturia lor proprie despre adevărurile pe care le învață. Putem să-i ajutăm să găsească bucurie în faptul de a trăi în conformitate cu Evanghelia. Acest lucru va construi o temelie fermă a credinței și supunerii în viață, ceea ce îi va întări.

Dar toate acestea nu se întâmplă cu ușurință. Relatarea nefiților spune că, aceste familii au avut 200 de ani de pace. Dar, cu siguranță, a fost nevoie de mult efort. A necesitat multă muncă asiduă, răbdare și credință. Dar, nu este nimic mai important sau mai recompensatoriu. Și, Domnul ne va ajuta, pentru că El îi iubeste pe acești copii chiar mai mult decât îi iubim noi. El îi iubeste și îi va binecuvânta.

Vă veți aminti că El i-a binecuvântat pe copiii nefiți individual, rugându-se pentru ei (vezi 3 Nefi 17:14-17, 21). Apoi; „a spus mulțimii, zicându-le: Iată-i pe cei mici ai voștri.

Și cum ei s-au uitat ca să vadă, ei și-au aruncat ochii către cer și au văzut cerul deschizându-se și au văzut îngeri pogorându-se din cer ca și cum ar fi fost în mijlocul focului; și ei au coborât și i-au înconjurat pe cei mici și erau înconjurați de foc; iar îngerii

Ei i-au învățat să-L iubească pe Domnul. I-au învățat Evanghelia Lui. I-au învățat cum să trăiască în conformitate cu ea. I-au învățat atât de bine, încât în țară a fost neprihănire și pace timp de 200 de ani (vezi 4 Nefi 1:1-22).

Acum, v-aș ruga să vă uitați împrejur la cei pe care îi iubiți. Acest lucru contează cel mai mult – familiile noastre. Sunt sigură că, mai mult decât orice, doriți ca familia aceasta să fie a dumneavoastră pe vecie. Relatarea din 3 Nefi ne poate ajuta să-i aducem pe copiii noștri la El pentru că ne prezintă un model de urmat. În primul rând, trebuie să-L iubim pe Domnul din toată inima și trebuie să ne iubim copiii. În al doilea rând, trebuie să devenim un exemplu demn pentru ei căutându-L continuu pe Domnul și străduindu-ne să trăim în conformitate cu Evanghelia. În al treilea rând, trebuie să-i învățăm pe copiii noștri Evanghelia și cum să trăiască în acord cu învățăturilor ei.

Urmarea acestui model de a ne aduce copiii la Salvator este un proces. Să ne uităm din nou la model. Mai întâi, trebuie să învățăm cum să-L iubim pe Domnul și familiile noastre. Acest lucru necesită timp, practică și credință. Necesită o slujire altruistă. Apoi, pe măsură ce ne umplem de

iubirea Domnului, putem iubi. Probabil că El plânge din cauza a ceea ce facem, dar ne iubeste și întotdeauna este prezent, gata să ne ajute. Acesta este modul în care trebuie să învățăm să ne iubim copiii.

În al doilea rând, trebuie să devenim exemple demne. Acest lucru este, de asemenea, un proces. Dacă dorim să vină la Hristos copiii noștri, ca să-I poată vedea fața, este important ca și noi să căutăm să-I vedem fața. Trebuie să știm calea pentru a putea să le-o arătăm. Trebuie să ne punem propriile vieți în ordine, astfel încât copiii să poată să se uite la noi și să urmeze aceeași cale. Noi ne putem întreba: „Ce văd copiii mei când se uită la fața mea? Văd ei imaginea Salvatorului în înfățișarea mea datorită modului în care îmi trăiesc viața?”.

Amintiți-vă, niciunul dintre noi nu va fi exemplul perfect pentru copiii noștri, dar cu toții putem deveni părinți și conducători demni. Străduința noastră de a fi demni este un exemplu în sine. Uneori, s-ar putea să simțim că eșuăm, dar putem continua să încercăm. Cu Domnul și prin El putem fi întăriți să fim ceea ce trebuie să fim. Putem face ceea ce trebuie să facem.

În al treilea rând, avem procesul de a ne aduce copiii la Salvator învățându-i

le-au slujit lor” (3 Nefi 17:23-24).

Cum pot copiii noștri să aibă parte de binecuvântări ca acestea în zilele noastre? Vârstnicul M. Russell Ballard a spus: „În mod clar, aceora dintre noi cărora ne-au fost încredințați copii prețioși, ne-a fost dată o responsabilitate sacră și nobilă, deoarece noi suntem aceia pe care Dumnezeu i-a desemnat să-i înconjoare pe copiii din ziua de astăzi cu dragoste, cu focul credinței și cu înțelegerea a ceea ce sunt” („Behold Your Little Ones”, *Tambuli*, oct. 1994, p. 40).

Dragi frați și surori, noi suntem îngerii pe care Tatăl Ceresc i-a trimis astăzi să-i binecuvânteze pe copii și noi putem să-i ajutăm ca într-o zi să vadă fața Salvatorului pe măsură ce îi învățăm principiile Evangheliei și umplem căminele noastre cu bucuria de trăi conform acestor principii. Împreună putem ajunge să-L cunoaștem. Putem simți iubirea Lui și binecuvântările Lui. Și prin El putem să ne întoarcem în prezența Tatălui. Facem aceasta pe măsură ce suntem dornici să fim supuși, credincioși și sârguincioși în urmarea învățăturilor Sale.

„Adevărat, astfel spune Domnul: Se va întâmpla că fiecare suflet care abandonează păcatele sale, și vine la Mine, și cheamă numele Meu, și se supune glasului Meu, și ține poruncile Mele, va vedea fața Mea și va ști că Eu sunt” (D&L 93:1).

Dragi frați și surori, știu că Dumnezeu trăiește, că Isus Hristos este Fiul Său, Salvatorul și Mântuitorul nostru. El ne-a invitat să venim la El și ne-a poruncit să-i aducem pe copiii noștri, ca noi, împreună, să-I putem vedea fața și să trăim pe vecie alături de El și de Tatăl nostru din Cer. Rugăciunea mea este ca să putem lucra cu toții să primim această mare binecuvântare, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul Quentin L. Cook,
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Noi Îl urmăm pe Isus Hristos

*Noi ne bucurăm de tot ce a făcut Salvatorul pentru noi.
El a făcut posibil ca fiecare dintre noi să-și câștige salvarea
și exaltarea.*

Este o responsabilitate importantă să vorbești, în duminica Paștelui, sfinților din zilele din urmă din întreaga lume, care Îl iubesc pe Domnul și Salvatorul nostru, Isus Hristos. În această dimineață, noi sărbătorim victoria Sa asupra morții. Înțelegem și suntem profund recunoscători pentru sacrificiul ispășitor pe care Salvatorul l-a făcut din proprie voință pentru noi. Supunerea Sa față de voința Tatălui Său a câștigat victoria divină asupra morții și este evenimentul suprem din istoria omenirii. Mulțumesc pentru acest prilej de a vorbi despre ce înseamnă să-L urmăm pe Salvator.

Ultimele două zile din slujirea Salvatorului în timpul vieții Sale muritoare, înainte de răstignirea Sa au o importanță deosebită și, în unele aspecte, sunt peste puterea noastră de înțelegere. Atât de multe dintre lucrurile esențiale pentru destinul nostru etern s-au petrecut în ziua de joi și, apoi, în cea de vineri, ziua în care Hristos a fost răstignit. Cina cea de taină, o cină de Paște, „zi stabilită pentru a sărbători eliberarea din sclavie a lui Israel”, a început joi seara.¹ Rânduiești

și doctrine de mare importanță au fost inițiate la cina cea de taină. Voi menționa doar trei. Prima, Salvatorul a făcut cunoscută rânduiala împărțășaniei. El a luat pâinea, a rupt-o în bucăți, a binecuvântat-o și a dat-o ucenicilor Săi spunând: „Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea”². În acest fel, El a instituit împărțășania. A doua, El a pus un accent deosebit pe doctrine care propovăduiesc dragostea ca principiu preeminent. El ne-a învățat: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții”³. A treia, prin mijlocirea sau îndrumarea lui Hristos, „Duhul Sfânt a fost promis apostolilor” ca un alt Mângâietor.⁴

Apoi, Salvatorul a împlinit ispășirea. El a luat asupra Sa „povara păcatelor omenirii” și „ororile pe care Satana... putea să le producă”⁵. În acest proces, El a îndurat procesul nedrept și evenimentele groaznice și tragice care au dus la răstignirea Sa. Punctul culminant al acestora l-a reprezentat învierea triumfătoare a lui Hristos în duminica Paștelui. Hristos Și-a împlinit misiunea sacră de Salvator și Mântuitor. Noi vom